

Sygn. akt: **X K 207/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. A. A. (1)

po rozpoznaniu w dniach 1.07.2016 r., 16.03.2017 r., 22.06.2017 r., 27.03.2018 r., 29.05.2018 r.

sprawy **M. K. (1)**, syna A. i M., urodzonego dnia (...) w G.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od dnia 12 grudnia 2015 r. do dnia 16 grudnia 2015 r. w G. dokonał włamania po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia korka wlewu do zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał zaboru celem przywłaszczenia 10 litrów oleju napędowego oraz po uprzednim odkręceniu korka spustowego zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał zaboru celem przywłaszczenia 100 litrów oleju napędowego o łącznej wartości 469,90 złotych czym działał na szkodę ojca A. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 7.12.2011 r. do dnia 7.12.2013 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie sygn. akt II K 1681/10 z dnia 23.03.2011 r. za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

2. w okresie od dnia 16 grudnia 2015 r. do dnia 17 grudnia 2015 r. w G. dokonał włamania po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia korka wlewu do zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał zaboru celem przywłaszczenia 25 litrów oleju napędowego oraz po uprzednim odkręceniu korka spustowego zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał zaboru celem przywłaszczenia 40 litrów oleju napędowego o łącznej wartości 273 złotych czym działał na szkodę ojca A. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 7.12.2011 r. do dnia 7.12.2013 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie sygn. akt II K 1681/10 z dnia 23.03.2011 r. za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

3. w dniu 18/19 grudnia 2015 r. w G. dokonał włamania po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia korka wlewu do zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał zaboru celem przywłaszczenia 10 litrów oleju napędowego o łącznej wartości 84,20 złotych czym działał na szkodę ojca A. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 7.12.2011 r. do dnia 7.12.2013 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie sygn. akt II K 1681/10 z dnia 23.03.2011 r. za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

4. w dniu 19/20 grudnia 2015 r. w G. dokonał włamania po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia korka wlewu do zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał zaboru celem

przywłaszczenia 40 litrów oleju napędowego o łącznej wartości **84,20** złotych czym działał na szkodę ojca A. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 7.12.2011 r. do dnia 7.12.2013 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie sygn. akt II K 1681/10 z dnia 23.03.2011 r. za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

5. w dniu 20/21 grudnia 2015 r. w G. usiłował dokonać włamania po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia korka wlewu do zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał zaboru celem przywłaszczenia nieustalonej ilości oleju napędowego nieustalonej wartości czym działał na szkodę ojca A. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 7.12.2011 r. do dnia 7.12.2013 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie sygn. akt II K 1681/10 z dnia 23.03.2011 r. za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

6. w dniu 21 grudnia 2015 r. w G. dokonał włamania po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia korka wlewu do zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał zaboru celem przywłaszczenia 60 litrów oleju napędowego o łącznej wartości 252,60 złotych czym działał na szkodę ojca A. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 7.12.2011 r. do dnia 7.12.2013 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie sygn. akt II K 1681/10 z dnia 23.03.2011 r. za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

7. w dniu 23 grudnia 2015 r. w G. przy użyciu noża groził swojemu ojcu A. K. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, tj. pozbawieniem życia, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o przestępstwo z art. 190 §1 k.k.

8. w dniach 24-27 grudnia 2015 r. w G. dokonał włamania po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia korka wlewu do zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz marki V. o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał zaboru celem przywłaszczenia 80 litrów oleju napędowego o łącznej wartości 336 złotych czym działał na szkodę ojca A. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 7.12.2011 r. do dnia 7.12.2013 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie sygn. akt II K 1681/10 z dnia 23.03.2011 r. za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

9. w dniu 7 stycznia 2016 r. w G. dokonał włamania po uprzednim wybiciu szyby okna do budynku a następnie szyby w drzwiach do pokoju dokonał zaboru celem przywłaszczenia butelek z alkoholem różnego rodzaju, kosmetyków damskich i męskich, dekodera TV, robota kuchennego marki P., 20 płyt DVD z filmami o łącznej wartości 1200 złotych czym działał na szkodę ojca A. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 7.12.2011 r. do dnia 7.12.2013 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie sygn. akt II K 1681/10 z dnia 23.03.2011 r. za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

I. oskarżonego **M. K. (1)** uznaje za winnego czynów zarzucanych mu w punktach 1-6, 8 i 9 oskarżenia z tym ustaleniem, że odnośnie zarzutu 3 przyjmuje jako wartość szkody kwotę 336,80 zł i za to przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. na podstawie art. 279§1 k.k. przy zastosowaniu art. 14§1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **M. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 7 oskarżenia i za to na podstawie art. 190§1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k. oraz art. 86§1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu **M. K. (1)** w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza w ich miejsce karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63§1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w punkcie III. wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 stycznia 2016 r. do dnia 1 lipca 2016 r.;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. L. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonego;

VI. na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego kosztami sądowymi w całości.

Sygn. akt X K 207/16

UZASADNIENIE

M. K. (1) w 2015 roku był zameldowany i zamieszkiwał u swojego ojca A. K. w G. przy ul. (...). Na posesji należącej do A. K. znajduje się budynek parterowy murowany, w którym są pomieszczenia mieszkalne, gospodarcze i socjalno-biurowe. M. K. (1) miał tam swój pokój, natomiast kuchnię i inne pomieszczenia dzielił z ojcem i konkubiną ojca H. L.. Nigdzie nie pracował, był na utrzymaniu ojca. Od kilku lat między M. K. (1) a jego ojcem i H. L. trwa konflikt w związku z tym, że M. K. (1) jest uzależniony od środków odurzających.

/ Dowody: zeznania H. L. k. 526-527 (11-12), 543-544 (105-106), 552 (141), zeznania M. P. (1) k. 618-620, częściowo zeznania A. M. (1) k. 846

A. K. prowadzi działalność gospodarczą zajmującą się transportem towarów (przewozów ciężarowych) na posesji przy ul. (...) w G.. W ramach prowadzonej działalności posiada pięć samochodów ciężarowych, które kiedy zjeżdżają z trasy parkują na posesji. Posesja na noc jest zamykana, w nocy puszczony jest pies rasy amstaff, który strzeże posesji. Na posesji nie ma zainstalowanego monitoringu. Ponieważ M. K. (1) regularnie okradał ojca z paliwa, A. K. codziennie przed wyjazdem pojazdu sprawdzał osobiście stan paliwa w samochodzie. Dokonywał tego za pomocą miarki do pomiaru mechanicznego paliwa lub kija, na podstawie czego wyliczał, ile centymetrów stanowi ile litrów paliwa. Wyniki pomiarów każdorazowo zapisywał w biurze. Ponadto na wszystkie pojazdy pobierano faktury na stacji paliw, a kierowcy pracujący dla A. K. każdorazowo rozliczali się z pobranych pieniędzy po powrocie. Kierowcy przebywali z założenia na posesji przy ul. (...) w G. w godzinach od 7.00 do 15.00, przy czym nie mieli normowanego czasu pracy. Pod nieobecność A. K. czekali w szatni lub w samochodzie na jego powrót. A. K. miał zaufanie do swoich pracowników, na terenie zakładu nie zdarzyła się nigdy kradzież popełniona przez kogoś z kierowców.

/ Dowody: zeznania A. K. k. 530-531 (39-40), 533v.-534 (78v.-79), 536 (85), 479v.-481, zeznania świadka H. L. k. 481v., zeznania W. C. (1) k. 616-617, częściowo zeznania M. P. (1) k. 618-620

W nocy 11 grudnia 2015 r. samochód ciężarowy marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) zjechał z trasy i został zaparkowany na posesji. W dniu 12 grudnia 2015 r. o godzinie 9.00 A. K. sprawdził stan paliwa w pojazdach. W pojeździe (...) o numerze rejestracyjnym (...) było tego dnia 100 litrów paliwa. Natomiast 15 grudnia 2015 r. A. K. dokonał pomiaru ilości paliwa w pojeździe marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i było w nim wówczas 30 litrów paliwa.

Kiedy samochód był zaparkowany na posesji A. K., M. K. (1) w czasie do 16 grudnia 2015 r. odkręcił korek spustowy zbiornika paliwa i spuścił z niego całe paliwo, a także w tym samym czasie rozkręcił zabezpieczenie do zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i spuścił z niego 10 litrów oleju napędowego.

Dnia 16 grudnia 2015 r. samochód ten miał wyjechać w trasę. Tego dnia około godziny 7.00 A. K. sprawdził w nim stan paliwa i okazało się, że korek spustowy zbiornika paliwa od samochodu jest odkręcony, a bak pojazdu jest pusty. Wówczas A. K. od razu sprawdził pozostałe samochody zaparkowane na posesji i okazało się, że w samochodzie ciężarowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) brakuje 10 litrów oleju napędowego. Łączna wartość skradzionego oleju napędowego z obydwóch samochodów wynosiła 469,90 złotych.

/ Dowody: zeznania A. K. k. 530-531 (39-40), protokół oględzin samochodu (...) nr rej. (...) k. 44-45v.

A. K. dokonał pomiaru oleju napędowego w samochodach stojących na jego posesji w dniu 16 grudnia 2015 r. W okresie od dnia 16 grudnia 2015 r. do dnia 17 grudnia 2015 r. w G. M. K. (1) pokonał zabezpieczenie korka wlewu do zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał z niego zaboru celem przywłaszczenia 25 litrów oleju napędowego. Ponadto, działając w taki sam sposób, M. K. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa z samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ilości 40 litrów. Łączna wartość skradzionego paliwa wyniosła 273 złote. W dniu 17 grudnia 2015 r. A. K. zauważył, że brakuje paliwa i wobec podejrzenia, że dokonał tego jego syn, podjął na ten temat rozmowę z M. K. (1), który odpowiedział mu, że ukraść paliwo.

/ Dowody: zeznania A. K. k. 533v.-534 (78v.-79), protokół oględzin baku na paliwo k. 80-81v., kopie faktur zakupu ON k. 82-83,86

W dniach od 18 grudnia 2015 r. do dnia 19 grudnia 2015 r. M. K. (1) dokonał włamania po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia korka wlewu do zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącym do jego ojca i zaparkowanym na posesji przy ul. (...) w G., z którego spuścił do baniaków 10 litrów oleju napędowego o łącznej wartości 84,20 złotych.

Natomiast w dniach od 19 grudnia 2015 r. do dnia 20 grudnia 2015 r. na posesji A. K. garażowany był samochód ciężarowy marki (...) o numerze rejestracyjnym (...). Zbiornik pojazdu był zakluczony na dodatkową zamontowaną kłódkę na wlew paliwa. Korki spustowe od wlewu paliwa są zabezpieczone na wypadek odkręcenia przez zeszlifowanie na około, tak, by nie można było ich odkręcić kluczem. A. K. w dniu 19 grudnia 2015 r. sprawdził, iż w pojeździe tym znajdowało się 55 litrów paliwa. W tym okresie M. K. (1) odkręcił specjalnym kluczem tzw. „żabką” korki spustowe od samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i spuścił 40 litrów oleju napędowego w baniaki. Wartość skradzionego oleju wynosiła 336,80 złotych.

M. K. (1) skradzione paliwo oddał w ramach rozliczenia długu za narkotyki.

/ Dowody: zeznania A. K. k. 538-349 (94-95), protokół oględzin miejsca k. 101

Dnia 19 grudnia 2015 r. A. K. dokonał pomiarów paliwa we wszystkich samochodach. W nocy z dnia 20 grudnia 2015 r. na 21 grudnia 2015 r. M. K. (1) przebywał w swoim pokoju przy ul. (...) w G.. Przed godziną 4.00 M. K. (1) próbował pokonać zabezpieczenie do wlewu paliwa samochodu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), który był tej nocy zaparkowany na posesji. A. K. usłyszał hałas dobiegający z placu, gdzie zaparkowane były samochody ciężarowe marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z naczepą i pojazd marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Wówczas A. K. ubrał się i poszedł sprawdzić co się dzieje. Zaświecił latarką na zbiornik paliwa i stwierdził, że metalowe zabezpieczenie od pojazdu (...) do wlewu paliwa jest uszkodzone. W związku z tym A. K. udał się do pokoju syna. M. K. (1) nie spał, miał brudne ręce od smaru, jednak nie chciał powiedzieć dlaczego. Wobec tego A. K. poszedł spać.

Dnia 21 grudnia 2015 r. w ciągu dnia M. K. (1) nadal przebywał w swoim pokoju. A. K. około godziny 11.00 wyjechał z domu celem załatwienia spraw służbowych. Około godziny 12.00 przyjechał na chwilę na bazę. Wtedy zobaczył, iż jego syn chodzi po placu. Na bazie był obecny jeden z kierowców M. C., który przebywał w szatni. A. K. ponownie wyjechał. W tym czasie pod nieobecność ojca, M. K. (1) dokonał włamania po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia korka wlewu do zbiornika paliwa od samochodu ciężarowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał zaboru celem przywłaszczenia 60 litrów oleju napędowego o łącznej wartości 252,60 złotych. Gdy wrócił około godziny 14.00

do domu wraz z jego konkubina H. L. zobaczył, że teren pod zbiornikiem samochodu V. jest uprzątnięty, natomiast na zbiorniku leży czerwona rękawiczka, a obok samochodu czarna kurtka, którą wcześniej na sobie miał M. K. (1) oraz wężyk, który posłużył do spuszczenia paliwa. M. K. (1) nie było ani na terenie placu, ani w mieszkaniu. Jednocześnie, samochód ten od dnia 19 grudnia 2015 r. nie wyjeżdżał z terenu posesji.

W dniu 22 grudnia 2015 r. M. K. (1) został zatrzymany w związku z podejrzeniem o dokonanie kradzieży z włamaniem do baku pojazdu w dniu 20 – 21 grudnia 2015 r.

/ Dowody: zeznania A. K. k. 543-544 (105-106), protokół zatrzymania M. K. (1) k. 49-49v., protokół przeszukania osoby k. 51-54, protokół przeszukania pomieszczenia mieszkalnego i gospodarczego k. 55-56v., protokół oględzin rzeczy k. 69-71, dokumentacja pogładowa kurtki, wężyka i rękawicy k. 72, protokół oględzin (...) k. 109-110v.

Następnego dnia w godzinach popołudniowych około godziny 17.00 M. K. (1) został zwolniony i wrócił do domu. Tego też dnia, tj. 23 grudnia 2015 r. M. K. (1) zażądał od ojca, by dał mu jedzenia. A. K. zrobił synowi kanapki i herbatę. M. K. (1) spożywał posiłek w pomieszczeniu – biurze ojca, w którym A. K. pracował. Początkowo był nastawiony pokojowo do ojca, następnie zaczął pytać o pęk kluczy do zamków patentowych, kłódek, kluczy samochodowych, które A. K. z uwagi na to, iż podejrzewał, że służą one synowi do włamań, wyrzucił dzień wcześniej. Następnie M. K. (1) spytał ojca, czy ma papierosy. Ojciec odpowiedział, że nie ma papierosów, gdyż nie pali od dwóch lat i żeby M. sam sobie kupił papierosy. A. K. w dalszym ciągu pracował, a M. K. (1) po skończonym posiłku poszedł do swojego pokoju. O godzinie 19.30 A. K. udał się do swojego pokoju i oglądał wiadomości. Pod koniec wiadomości do pokoju przysła też H. L., a później dołączył również M. K. (1). Wtedy M. K. (1) ponownie zapytał ojca o pęk kluczy. Kiedy A. K. odpowiedział, że ich nie ma, bo je wyrzucił, M. K. (1) zdenerwował się i zaczął zachowywać się wulgarnie w stosunku do ojca, obrażać go. Doszło pomiędzy nimi do awantury. A. K. mówił synowi, iż ten ma przestać go okradać. Świadkiem kłótni była H. L.. M. K. (1) wyszedł wówczas i przeklinając udał się do swojego pokoju, a A. K. poszedł za nim. Mówił do syna, że nie ma go prawa tak traktować, wtedy M. K. (1) ze stolika znajdującego się w jego pokoju wziął kuchenny nóż z drewnianą rączką i około trzydziestocentymetrowym ostrzem i trzymając za jego ostrze, rękojeścią skierowaną ku górze groził ojcu słowami „zaraz cię załatwię tym nożem”. A. K. wówczas stał przy drzwiach do pokoju syna po stronie korytarza, znajdując się w odległości od M. K. (1) około 4 metrów. Obawiał się, że syn rzuci w niego tym nożem i go zrani. Przymknął drzwi do jego pokoju i pospiesznie udał się do pomieszczenia – biura i zadzwonił na policję. Czekając na przyjazd policji, A. K. poszedł otworzyć bramę wjazdową. Wracając, na korytarzu napotkał syna, który trzymał w ręku nóż. Podeszedł do A. K. z nożem skierowanym ostrzem do ojca i trzymając nóż w odległości około 10-20 cm groził ojcu słowami cyt. „zapiardolę cię”, wymachując w jego kierunku nożem. Wtedy A. K. złapał gumofilc, by ewentualnie obronić się przed synem i wycofał się na zewnątrz domu. M. K. (1) przeskoczył za płot i poszedł w kierunku sąsiadów. Kiedy wrócił, uderzał w drzwi do mieszkania, ale ojciec już go nie wpuścił. Dopiero, gdy przyjechała policja, A. K. i H. L. otworzyli drzwi.

A. K. wdrożono procedurę Niebieskiej Karty i wypełniono formularz Szacowania ryzyka. Następnie M. K. (1) został zatrzymany.

/ Dowody: notatka urzędowa z dnia 23.12.2015 r. k. 1, protokół zatrzymania M. K. (1) k. 15-18, zeznania A. K. k. 520-523 (2-6), 479v.-481, zeznania H. L. k. 526-527 (11-12), 481-481v.

W dniu 24 grudnia 2015 r. zostało wydane postanowienie o zastosowaniu wobec M. K. (1) środków zapobiegawczych w postaci dozoru policji, nakazu opuszczenia lokalu mieszkalnego w G. ul. (...) na okres 3 miesięcy oraz zakazu kontaktowania się z A. K.. Tego dnia do A. K. przyszedł dzielnicowy i powiadomił go, by wydał synowi rzeczy. Około godziny 15.00 M. K. (1) przyszedł po swoje rzeczy i opuścił lokal, w którym mieszkał.

/ Dowód: postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G. z dnia 24.12.2015 r. o zastosowaniu środków zapobiegawczych wobec M. K. (1) k. 30-31

Natomiast w dniach od 24 grudnia 2015 r. do dnia 27 grudnia 2015 r. M. K. (1) odkręcił korek spustowy za pomocą przecinaka i młotka od wlewu paliwa samochodu ciężarowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) stojącego na

posesji przy ul. (...) w G. należącego do jego ojca i dokonał kradzieży oleju napędowego, po czym z powrotem wkręcił korek. Zbiornik tego samochodu był zabezpieczony na dodatkowo zamontowaną kłódkę na wlew paliwa, a korek wlewu posiadał też kluczyk. Korek był zeszlifowany naokoło, aby nie można było odkręcić go kluczem. Samochód ten nie posiadał alarmu.

W tych samych dniach M. K. (1) odkręcił zabezpieczony korek spustowy baku od samochodu ciężarowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...), który również był zaparkowany na posesji jego ojca, po czym dokonał kradzieży oleju napędowego. Łącznie M. K. (1) ukrał 80 litrów oleju napędowego o łącznej wartości 336 złotych.

Dnia 27 grudnia 2015 r. około godziny 9.30 M. K. (1) pojawił się na posesji przy ul. (...) w G..

/ Dowody: zeznania A. K. k. 546-547 (128-129), dokumentacja fotograficzna k. 549, protokół oględzin miejsca k. 134-135v.

Dnia 7 stycznia 2015 r. około godziny 10.50 A. K. wraz ze swoją konkubiną H. L. udali się do kontrahentów i wyszli z posesji przy ul. (...) w G.. Posesja, budynek, jak i wszystkie pomieszczenia znajdujące się w budynku zostały zamknięte na klucz. opuszczając posesję A. K. zamknął również na klucz bramę wjazdową, dodatkowo zabezpieczając ją poprzez zamknięcie na kłódkę. Podczas nieobecności ojca i jego konkubiny M. K. (1) przyszedł na posesję, wybił szybę okna do budynku oraz szyby w drzwiach do pokoju, z którego zabrał rzeczy należące do A. K., tj.: butelki z alkoholem różnego rodzaju, kosmetyki damskie i męskie, dekodery TV, robota kuchennego marki P., 20 płyt DVD z filmami. Łączna wartość zabranych przez M. K. (1) rzeczy wynosiła 1200 złotych.

Następnie około godziny 11.00 M. K. (1) udał się do A. D. i K. D., którzy zamieszkiwali na działkach (...) -lecia w G.. Przyniósł w torbie alkohole, które pochodziły z kradzieży. Powiedział A. D., że za to, że może u niej spać w kotłowni, chce się odwdziżyć. Przyznał się A. D., że okradł swojego ojca. Zostawił alkohole w domu A. D. i K. D., a pozostałe rzeczy pochodzące z kradzieży zabrał ze sobą do kotłowni, należącej do w/w, w której pomieszkiwał. Pozostałe rzeczy oddał M. o pseudonimie (...) w zamian za amfetaminę.

A. K. z H. L. wrócili na posesję około godziny 13.20 i wówczas zobaczyli, że ktoś włamał się na ich posesję. O powyższym zawiadomili policję.

/ Dowody: zeznania A. K. k. 552 (141), zeznania H. L. k. 481v., oświadczenie A. K. k. 273, zeznania A. D. k. 159-160, częściowo k. 835v.-836v., zeznania K. D. k. 186-187, 836v.-837v.

W trakcie czynności związanych z poszukiwaniem sprawcy włamania, na działce nr (...) znajdującej się na ogródkach działkowych przy ul. (...) w G. zastano K. D. i A. D., którzy wskazali, że M. K. (1) przyniósł różne alkohole pochodzące z kradzieży. Na piętrze w/w budynku w łóżeczku dziecięcym ujawniono 0,76 litra białego wina K. C. 2005, 0,7 litra wódki D. w drewnianej skrzynce, natomiast w plecaku w pomieszczeniu kotłowni budynku ujawniono alkohol w postaci: 20 ml R., 50 ml R. L., 50 ml B., 50 ml B., 50 ml Soplina, 40 ml M., 50 ml G..

Ponadto ustalono, że M. K. (1) może przebywać pod adresem: ogródki działkowe 37 przy ul. (...) w G., do którego to budynku K. D. dał M. K. (1) klucze, gdy zobaczył na podwórku policję i kazał mu uciekać. W związku z tym funkcjonariusze policji udali się pod w/w adres. Na miejscu zastali pustostan, w którym drzwi wejściowe oraz tylne do kotłowni były zamknięte. Po oświetleniu latarką od strony kotłowni zauważono leżącą, skuloną postać okrytą kocem, którą okazał się być M. K. (1). Nie reagował on na kilkukrotne wezwania otwarcia drzwi, wobec czego w związku z zagrożeniem zaccadzenia lub zamarznięcia z uwagi na minusowe temperatury oraz ryzyko wydobywania się w budynku dwutlenku węgla, podjęto decyzję o wejściu siłowym do wnętrza budynku. Na miejsce przybyła jednostka Straży Pożarnej z (...) G. – Ś., która otworzyła drzwi kotłowni wyłamując je razem z futryną. W tym czasie M. K. (1) ukrył się za rollkami papy przy schodach prowadzących na piętro. Na wezwanie do zachowania zgodnego z prawem stawiał bierny opór, wobec czego użyto w stosunku do niego środków przymusu bezpośredniego w postaci chwytów obezwładniających, kładąc go na ziemię celem przeszukania oraz zastosowano środek przymusu bezpośredniego w

postaci kajdanek założonych na ręce z tyłu. M. K. (1) został zatrzymany i przewieziony do Komisariatu Policji VII w G. celem przeprowadzenia czynności z jego udziałem.

/ Dowody: zeznania M. R. k. 555-557 (176-178), 559-560, protokół oględzin budynku mieszkalnego k. 146-148, protokół przeszukania domu wolnostojącego i pomieszczenia gospodarczego na działce nr (...) k. 167-169, protokół zatrzymania M. K. (1) k. 171-171v., protokół oględzin rzeczy – butelki z alkoholem k. 173-174v., protokół okazania rzeczy A. K. k. 181-184, protokół oględzin pustostanu k. 198-199v., protokół przeszukania domu wolnostojącego na działce nr (...) w G. k. 201-204v, płyty z dokumentacją fotograficzną z oględzin k. 271, 284, dokumentacja fotograficzna (wydruk) k. 283, zeznania A. D. k. 159-160

Natomiast u K. D. ujawniono dwa zawiniątka z folii aluminiowej z zawartością białego proszku. Wobec podejrzeń, iż są to środki odurzające K. D. został zatrzymany.

/ Dowody: protokół zatrzymania K. D. k. 162-162v., protokół przeszukania osoby k. 164-166

M. K. (1) posiada wykształcenie średnie o wyuczonym zawodzie magazynier sprzedawca. Nie ma majątku. Jest kawalerem, nie posiada dzieci. Nie pracuje i nie osiąga dochodów. Był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciw mieniu.

Ponieważ zachodziła wątpliwość co do poczytalności M. K. (1), w toku postępowania trzykrotnie został przebadany przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Biegłe stwierdziły, że w inkryminowanym czasie w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim zachowaniem.

/ Dowody: dane osobopoznawcze k. 407, karta karna k. 116-117, odpisy wyroków: II K 749/09 k. 235-236, II K 1681/10 k. 250-251, IV K 93/01 k. 275-276, XI K 1196/08 k. 252-253, opinia sądowo – psychiatryczna k. 122-123, 295-297, 733-735

Słuchany na etapie postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego M. K. (1) nie przyznał się do popełnienia czynu z art. 190§1 k.k. i złożył obszerne wyjaśnienia. Natomiast słuchany kilkakrotnie przyznał się do popełnienia pozostałych zarzucanych mu czynów i wyjaśnił okoliczności ich popełnienia.

Słuchany na rozprawie głównej w dniu 16 maja 2016 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia przestępstw i odmówił składania wyjaśnień, podając, że będzie odpowiadał tylko na pytania obrońcy. Po odczytaniu oskarżonemu złożonych przez niego wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym, podtrzymał jedynie te złożone w dniu 24 grudnia 2015 r., przy czym nie przyznał się do winy, natomiast nie podtrzymał pozostałych wskazując, iż zostały one na nim wymuszone przez policję.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego odступując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

/ Vide: wyjaśnienia oskarżonego : 24, 60 – 61, 191 – 195, 205 – 208, 216 – 218, 478 v. – 479

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, należało przyjąć, iż sprawstwo i wina oskarżonego M. K. (1) odnośnie zarzucanych mu czynów nie budzi wątpliwości. Do powyższego przekonania Sąd doszedł na podstawie analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym głównie w oparciu o zeznania A. K. i H. L., a także dokumentów w postaci protokołów oględzin i dokumentacji fotograficznej znajdujących się w aktach sprawy.

Przechodząc do omówienia dowodów osobowych w sprawie jako w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego A. K.. Jego depozycje przyczyniły się do poczynienia ustaleń w zakresie ujawnionych kradzieży z

właniem paliwa z samochodów należących do pokrzywdzonego zaparkowanych na posesji przy ul. (...) w G. oraz odnośnie wysokości wynikłych z postępowania M. K. (1) szkód. Na poparcie swoich zeznań pokrzywdzony przedłożył faktury i paragon zakupionego oleju napędowego. Ponadto, A. K. opisał szczegółowo przebieg zdarzenia z dnia 23 grudnia 2015 r. Wersja przedstawiona przez pokrzywdzonego została potwierdzona treścią zeznań H. L.. Ponadto pokrzywdzony zgłosił kradzież z włamaniem do jego domu z dnia 7 stycznia 2016 r. W tym też zakresie Sąd uznał zeznania A. K. za polegające na prawdzie, bowiem nie ma w sprawie żadnych dowodów, które zaprzeczałyby ich prawdziwości, za wyjątkiem oświadczeń oskarżonego, którym Sąd nie dał wiary.

A. K. zgłaszał każdorazowo kradzieże paliwa, wyjaśnił również, dlaczego niekiedy nie były one zgłoszone od razu, a kilka dni po zdarzeniu. Zeznania pokrzywdzonego korespondują z pozostałym materiałem dowodowym w zakresie, w jakim Sąd uznał za wiarygodny. Ponadto A. K. był wielokrotnie słuchany na etapie postępowania przygotowawczego w związku z licznymi zgłoszeniami o popełnieniu przestępstwa na jego szkodę; każdorazowo jego zeznania były wewnętrznie spójne. W ocenie Sądu A. K., pomimo tego, że był osobą pokrzywdzoną, nie chciał nadmiernie obciążać oskarżonego. Wielokrotnie podkreślał, iż wprawdzie żąda ścigania i ukarania syna, to najbardziej zależy mu na tym, by syn przeszedł terapię. Jest to zrozumiałe z racji tego, że jako ojciec chce dla swojego syna jak najlepiej. Świadczy o tym chociażby to, że A. K. przez długi czas go utrzymywał, nie zgłaszał kradzieży, jednak z uwagi na to, że wciąż był okradany, jak i to, że A. K. obawia się syna, zdecydował się złożyć wniosek o ściganie i ukaranie M. K. (1).

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie również na podstawie zeznań H. L.. Była ona w pokoju obok, kiedy M. K. (1) w dniu 23 grudnia 2015 r. groził swojemu ojcu A. K. pozbawieniem życia. Opisała szczegółowo, co zapamiętała z tego zdarzenia. Świadek dokładnie słyszała słowa, jakie oskarżony wypowiadał do swojego ojca, słuchana na etapie postępowania przygotowawczego potrafiła je dokładnie zacytować. Natomiast H. L. była naocznym świadkiem drugiego incydentu z grożeniem nożem, który miał miejsce chwilę później. Jej zeznania znajdują potwierdzenie w wersji zdarzenia przedstawionej przez A. K., jak również dokumentacją w postaci protokołów z przeprowadzonych czynności przez funkcjonariuszy policji znajdującymi się w aktach sprawy.

H. L. miała wiedzę odnośnie kradzieży dokonywanych przez M. K. (1) na szkodę A. K.. Jako osoba zamieszkująca z M. K. (1) kojarzyła okoliczności powiązane z kradzieżami oleju napędowego z samochodów ciężarowych należących do A. K.. Sąd dał wiarę depozycjom świadka również w tym zakresie. Oceniając treść zeznań H. L. Sąd doszedł do przekonania, że zeznawała zgodnie z prawdą. Świadek obawiała się oskarżonego, żyła w strachu, kiedy M. K. (1) przebywał na wolności i zamieszkiwał wspólnie z nią i swoim ojcem, z tego też powodu miała problemy na tle nerwowym, na co wskazała na rozprawie w dniu 1 lipca 2016 r. Ponadto, świadek przez długi czas tolerowała zachowanie syna jej konkubenta i nie chciała, by miał on problemy z prawem, na co wskazuje fakt, że początkowo świadek jak i A. K. wierzyli M. K. (1), że zwróci ukradzione paliwo, jak i też utrzymywali go, gdyż oskarżony nie pracował. Konkubina A. K. słuchana na rozprawie zwróciła się do oskarżonego słowami „Kochałam cię jak syna. Straszne krzywdy nam zrobiłeś” (k. 481v.), co przemawia za tym, że nie chciała ona nadmiernie obciążać oskarżonego. Jednocześnie Sąd zważył, że ma ona uzasadniony żal do oskarżonego i poczucie krzywdy, co jednak w ocenie Sądu nie ujmuje prawdziwości jej zeznań.

Sąd nie miał zastrzeżeń co do wiarygodności zeznań funkcjonariusza policji M. R., który brał udział w zatrzymaniu oskarżonego w dniu 7 stycznia 2016 r. Zeznał zgodnie ze swoją wiedzą i pamięcią odnośnie okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Słuchany w toku rozprawy głównej nie pamiętał szczegółów zdarzenia, co jest uzasadnione tym, że w ramach wykonywanej przez niego pracy zawodowej na co dzień spotyka się z dużą liczbą podobnych sytuacji, niemniej jednak po odczytaniu jego wcześniejszych zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego, przypomniał sobie ogół sprawy. Sąd uznał, że depozycje w/w świadka polegają na prawdzie, albowiem nie jest on związany w żaden sposób z żadną ze stron, nie ma też interesu, by nadmiernie obciążać swoimi zeznaniami oskarżonego, a czynności w dniu 7 stycznia 2016 r. wykonywał w ramach pracy służbowej. Niewątpliwie też słuchany w toku postępowania przygotowawczego zdecydowanie bardziej pamiętał okoliczności sprawy. Słuchany przed Sądem nie wiedział, o którą interwencję dokładnie chodzi, co znajduje uzasadnienie w upływie czasu, jaki minął od dnia zdarzenia, a także wielość interwencji w związku z osobą M. K. (1). Niepamięć szczegółów tylko utwierdza w przekonaniu, że M. R. nie jest związany emocjonalnie ze zdarzeniem. Po odczytaniu jego zeznań złożonych w dniu 8

stycznia 2016 r. przypomniał sobie szczegóły sprawy. Sąd zważył, iż w toku rozprawy głównej świadek został zapytany przez oskarżonego, czy ma do niego żal w związku z pismami kierowanymi przez M. K. (1) do Sejmowej Komisji Praw Człowieka, czemu świadek zaprzeczył. Nadto świadek nie wiedział o takich pismach, dowiedział się o tym fakcie dopiero w związku z zadaniem pytaniem, zatem w żaden sposób nie mogło wpłynąć to na szczerść jego zeznań. Wobec powyższego należało uznać depozycje świadka za prawdziwe i na ich podstawie dokonać ustaleń stanu faktycznego.

W ocenie Sądu na przyznanie waloru wiarygodności zasługiwały zeznania W. C. (1) – jednego z pracowników A. K.. Jako wieloletni pracownik miał wiedzę odnośnie tego, w jaki sposób A. K. dokonywał pomiarów ilości paliwa w samochodach ciężarowych oraz kto miał dostęp do kluczy do posesji. Świadek znał oskarżonego, natomiast nie miał zbyt szerokiej wiedzy odnośnie sprawy, bowiem o kradzieżach wiedział z relacji A. K.. Jego zeznania stanowiły jednakże potwierdzenie tego, że A. K. mierzył poziom oleju w baku samochodów, na co wskazywał również pokrzywdzony. Sąd uznał zeznania W. C. (1) za szczere, zważywszy, że były one rzetelne i spójne i zaliczył je w poczet materiału dowodowego.

Sąd za prawdziwe jedynie w części poczytał zeznania M. P. (1) – siostry oskarżonego. dokonując analizy jej depozycji należy zacząć od tego, że M. P. (1) początkowo w dniu 1 lipca 2016 r. skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy składania zeznań. Natomiast później w toku postępowania zmieniła swoje stanowisko i w dniu 16 marca 2016 r. złożyła zeznania przed Sądem. M. P. (1) jako członek rodziny bardzo dobrze znała relacje w niej panujące i na tą okoliczność zeznała. Natomiast Sąd zważył, że świadek, zeznając, próbowała bronić swojego brata, wskazując, iż „zawsze cała wina była zwalana na M., nawet jeśli go nie było dwa dni w domu” (k. 619). Sąd oceniając prawdziwość zeznań świadka w tym zakresie miał na uwadze, że M. P. (1) wskazywała, że nie ma kontaktu z ojcem z powodu konkubiny ojca H. L.. Zdaniem Sądu świadek ma duży żal do swojego ojca. jednocześnie zauważalna jest zażyłość między świadkiem a rodzeństwem (świadek utrzymuje kontakt z oskarżonym pozbawionym wolności), wobec tego Sąd z ostrożnością odniósł się do tych depozycji świadka, które sugerują niewinność jej brata, zwłaszcza, że nie była bezpośrednim świadkiem zdarzeń będących przedmiotem postępowania.

Sąd z dozą ostrożności odniósł się do zeznań świadka A. D. z uwagi na widoczne rozbieżności w jej zeznaniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego, a na rozprawie głównej, na której obecny był M. K. (1). W postępowaniu przygotowawczym świadek wskazała, iż oskarżony chwalił się, że okradł ojca i przyniósł do niej i K. D. torbę z alkoholami, szczegółowo wówczas opisując sytuację, natomiast na rozprawie wskazała, że nie kojarzy takiej sytuacji. Za prawdziwością zeznań złożonych przez świadka w toku postępowania przygotowawczego przemawiają ujawnione butelki z alkoholami w toku przeszukania, z czego sporządzono protokół. Natomiast po odczytaniu jej zeznań złożonych na etapie postępowania przygotowawczego świadek powoływała się na niepamięć. Zdaniem Sądu miało służyć to jedynie wybroniению się ze sprzeczności w jej zeznaniach poprzednich, a tych składanych w toku rozprawy. O niechęci do składania zeznań świadczy również to, że mimo wezwań A. D. nie stawiała się na rozprawę, wobec czego zaistniała konieczność doprowadzenia jej przez funkcjonariuszy policji do sądu. Sąd z w/w powodów uznał zeznania A. D. za polegające na prawdzie jedynie w zakresie tych depozycji złożonych w postępowaniu przygotowawczym.

Ustaleń stanu faktycznego Sąd dokonał w oparciu o treść zeznań K. D.. M. K. (1) przyniósł torbę z alkoholami do ich domu. Świadek złożył obszernie zeznania w toku postępowania przygotowawczego, które korespondowały z twierdzeniami jego żony A. D. złożonymi poprzedniego dnia. Ponadto znajdują one potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności w protokołach oględzin z dnia 7 stycznia 2016 r., protokołach zatrzymania, jak również we wskazaniach świadka M. R., pokrzywdzonego A. K. i H. L.. Słuchany na rozprawie w dniu 27 marca 2018 r. potwierdził złożone wcześniej zeznania. Jednocześnie zaznaczyć należy, że w chwili, kiedy M. K. (1) przyniósł do jego domu przedmiotowe alkohole, świadek był w pracy, a dopiero po powrocie zobaczył je w swoim domu. Niemniej jednak analizując całokształt materiału dowodowego nie pozostawia wątpliwości, iż świadek miał wiedzę, skąd alkohole pochodzą (jak wskazał, oskarżony dzień wcześniej, tj. 6 stycznia 2016 r. zapowiadał, że przyniesie wina (k. 186). K. D. miał również wiedzę na temat kradzieży paliwa dokonywanych przez oskarżonego, natomiast informacje te posiadał od M. K. (1), który chwalił mu się, że okrada ojca. Sąd uznał, że wskazania świadka w tej części zasługiwały na uznanie. Na marginesie jedynie wskazać należy, że świadek został w dniu 7 stycznia 2016 r.

zatrzymany przez policję w związku z posiadaniem narkotyków i w tym zakresie mógł mieć interes przerzucić winę na M. K. (1), aby wybronić siebie. Niemniej jednak nie ma to zbyt dużego znaczenia dla sprawy, bowiem czyny zarzucone i przypisane M. K. (1) nie są związane z posiadaniem środków odurzających.

Sąd uznał za szczere zeznania świadka A. M. (1), chociaż w niewielkim zakresie przysłużyły się one do ustalenia stanu faktycznego. A. M. (1) nie miała wiedzy na temat czynów zarzucanych oskarżonemu. Co więcej, świadek nie miała kontaktu z oskarżonym od czasu zatrzymania, nie znała szczegółów sprawy. Jej depozycje potwierdziły jedynie, że pomiędzy M. K. (1) a jego ojcem był konflikt. Świadek miała wiedzę na ten temat, gdyż była sąsiadką rodziny K., ponadto przyjaźniła się z oskarżonym, mogła zatem wiedzieć, jakie oskarżony ma relacje z ojcem oraz znała powody ich kłótni. Fakt, iż między oskarżonym a pokrzywdzonym trwał konflikt nie był kwestionowany przez strony, a okoliczność tą potwierdzili m.in. pokrzywdzony, świadek M. P. (1), jak i sam oskarżony.

Natomiast zeznania świadka funkcjonariusza policji M. N. nie były przydatne dla sprawy. Świadek nie brał udziału w zatrzymaniu M. K. (1), nie miał wiedzy odnośnie okoliczności zdarzeń objętych zarzutem.

Podobnie, nieprzydatne w sprawie były zeznania złożone przez funkcjonariuszy policji: K. A., K. K. (2), R. G., M. A. oraz A. G.. Słuchani w toku rozprawy głównej dnia 15 listopada 2016 r. z uwagi na upływ czasu nie pamiętali, w jakich konkretnie czynnościach z oskarżonym brali udział. Nadto świadkowie ci nie byli obecni w dniu zatrzymania w dniu 7 stycznia 2016 r., dlatego Sąd, uznając ich depozycje za nic nie wnoszące w sprawie, pominął ich zeznania.

Na wniosek oskarżonego na rozprawie głównej przesłuchano świadków: R. S., W. O., A. Ś., P. R., D. G., J. G., D. J., Ł. B., G. L., R. B., którzy nie mieli wiedzy odnośnie okoliczności sprawy. Jednocześnie świadkowie W. O., J. G., A. Ś. zaprzeczyli, żeby w czasie kradzieży z włamaniem razem z oskarżonym wydobywali bursztyn, jak twierdził M. K. (1). Ponadto Sąd zważył, że świadkowie J. G., D. J. i P. R. w inkryminowanym czasie byli pozbawieni wolności, nie mogli zatem mieć wiedzy odnośnie zdarzeń z grudnia 2015 r. Natomiast świadek R. B. wiedział jedynie o tym, że ojciec oskarżonego twierdził, iż M. K. (1) miał coś zrobić swojemu ojcu, ale nie znał szczegółów, dlatego też depozycje tego świadka nie wniosły niczego w sprawie.

Sąd na mocy art. 170 § 1 i 3 k.k. oddalił wnioski dowodowe złożone przez oskarżonego o przesłuchanie świadków P. N., K. B., M. M. (3), P. W., A. M. (2), M. P. (2), T. L., z uwagi na to, iż w inkryminowanym czasie osoby te pozostawały pozbawione wolności, dlatego też Sąd uznał, że ich zeznania są nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego oraz P. O. z uwagi na to, że świadek w piśmie skierowanym do Sądu zaprzeczył, aby znał oskarżonego i posiadał jakąkolwiek wiedzę w niniejszej sprawie, dlatego też w ocenie Sądu dowód był nieprzydatny do ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

Na mocy art. 170 § 1 i 4 k.p.k. Sąd na rozprawie w dniu 22 czerwca 2017 roku oddalił wnioski dowodowe oskarżonego o przesłuchanie D. S., K. K. (3), W. C. (2), M. H., A. R., M. D. i K. M., albowiem dowodów tych nie można było przeprowadzić z uwagi na brak wystarczających danych do ustalenia miejsca pobytu potencjalnych świadków.

Rekonstrukcji stanu faktycznego Sąd dokonał również w oparciu o dokumenty ujawnione w trakcie przewodu sądowego, w szczególności w postaci: protokołów oględzin miejsca kradzieży, protokołów oględzin rzeczy, protokołów przeszukania, protokołów zatrzymania, dokumentacji fotograficznej, faktur zakupu ON, danych o karalności, odpisów wyroków, postanowienia o zastosowaniu środków zapobiegawczych i danych osobo poznawczych, które nie budziły wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zawartych w nich informacji. Zostały one sporządzone w przepisanej formie przez upoważnione do tego podmioty, mają charakter kompletny, a nadto nie były kwestionowane w toku postępowania. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań pokrzywdzonego, zostały one uznane za wiarygodne, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Sąd nie miał również zastrzeżeń co do rzetelności opinii sądowo – psychiatrycznych wydanych w sprawie przez biegłych lekarzy psychiatrów, w zakresie ich specjalizacji, a zatem przez osoby dysponujące wiedzą specjalną. Wnioski zawarte w opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 27 grudnia 2015 r. wykonanej przez biegłe A. W. i E.

D. nie dostarczyły podstaw do przyjęcia, że M. K. (1) w inkryminowanym czasie znajdował się w stanie zaburzeń psychotycznych. Biegłe zgodnie stwierdziły, że M. K. (1) w odniesieniu do przypisanych mu czynów nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim zachowaniem, tj. nie zachodziły względem niego warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k. W opinii uzupełniającej z dnia 6 marca 2016 r. po przeprowadzeniu badania M. K. (1) biegłe podtrzymały swoje stanowisko.

Zważyć należy, że w sprawie zaszła konieczność ponownego przebadania oskarżonego i wydania aktualnej opinii sądowo – psychiatrycznej. Biegłe M. W. i E. C. po osobistym badaniu M. K. (1) oraz analizie wcześniejszych opinii sądowo – psychiatrycznych stwierdziły, że oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo i może brać udział w czynnościach procesowych pod warunkiem utrzymywania przez niego abstynencji od środków psychoaktywnych.

Wnikliwa analiza treści wyjaśnień M. K. (1), złożonych zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem nie dała podstaw do tego, by uznać je za wiarygodne w całości. Zważyć bowiem należy, iż zawierały one wewnętrzne rozbieżności. Na etapie postępowania przygotowawczego M. K. (1) słuchany kilkakrotnie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów kradzieży z włamaniem oleju napędowego z ciężarówek ojca i podał szczegóły odnośnie sposobu ich dokonania. W dniu 24 grudnia 2015 r. po uzupełnieniu zarzutu oświadczył, iż treść zarzutu jest dla niego zrozumiała i podtrzymuje swoje wcześniejsze wyjaśnienia, jednocześnie odmawiając składania dalszych wyjaśnień w sprawie. Ponadto, słuchany w charakterze podejrzanego w dniu 8 stycznia 2016 r. ponownie przedstawił okoliczności dokonanych kradzieży z włamaniem, jak również podał szczegóły zdarzenia z dnia 7 stycznia 2016 r. Nadmienić należy, że treść wyjaśnień M. K. (1) korespondowała z zeznaniami złożonymi przez pokrzywdzonego, H. L., M. R., K. D. oraz z zeznaniami złożonymi na etapie postępowania przygotowawczego przez A. D., jak również protokołami oględzin zgromadzonymi w sprawie. W tym też dniu ponownie zaprzeczył, by w dniu 23 grudnia 2015 r. groził swojemu ojcu pozbawieniem życia.

Natomiast na rozprawie głównej zaprzeczył, by protokoły wyjaśnień, poza dotyczącymi czynu z art. 190§ 1 k.k., na których widnieje jego podpis, były zgodne z tym, co zeznawał na policji wskazując, iż „został do tego przymuszony”. Sąd poczytał zmianę stanowiska oskarżonego jedynie za linię obrony oskarżonego. M. K. (1) jako oskarżony nie ma obowiązku mówienia prawdy. Nadto oskarżony powoływał się na to, że w inkryminowanym czasie wydobywał i przygotowywał do obróbki i sprzedaży bursztyn z M. M. (3), P. R., Ł. B., D. W., P. N., D. P., lub też przebywał w innych miejscach, tj. u siostry, czy też koleżanki, które to okoliczności nie zostały potwierdzone w sprawie. Sąd zważył, że wezwani świadkowie, o przesłuchanie których wnioskował oskarżony, zaprzeczyli, by w tym czasie przebywali z oskarżonym, nadto w grudniu 2015 r. P. R. przebywał w zakładzie karnym, zatem, zgodnie z zasadami logiki, nie mógł być obecny przy czyszczeniu bursztynu z oskarżonym.

Natomiast wersja przedstawiona przez oskarżonego odnośnie zdarzenia z dnia 23 grudnia 2015 r. jest zupełnie odmienna od tej przedstawionej przez A. K. i H. L., którym to zeznaniom Sąd dał wiarę.

Sąd zważył, że w toku postępowania M. K. (1) próbował przedstawić się jako osoba niepoczytalna, chora psychicznie, o czym świadczy chociażby to, że wnioskował o zastosowanie wobec niego środka zapobiegawczego i umieszczenie go w zakładzie psychiatrycznym. M. K. (1) na rozprawie wnosił o przebadanie przez lekarza, wnosił o odroczenie rozprawy. Niejednokrotnie uskarżał się na zaburzenia, jakich doświadcza, symulował dokonywanie okaleczeń i zażywanie substancji odurzających w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym, co nie zostało potwierdzone przez Dyrektora Aresztu Śledczego. Biegłe z zakresu psychiatrii wykluczyły jednak, by wobec oskarżonego zachodziły przesłanki z art. 31 § 1 i 2 k.k. Sąd poczytał w/w zachowania oskarżonego jako próby przedłużenia postępowania i odroczenia w czasie wydania orzeczenia w sprawie.

Z powyższych względów Sąd uznał, że na prawdzie polegały wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym i mogą one stanowić podstawę ustaleń faktycznych, natomiast wyjaśnienia złożone przed Sądem, podobnie jak pozostałe opisane wyżej zachowania oskarżonego, uznać należy za realizację przyjętej przez niego linii obrony, która jest niewiarygodna w świetle pozostałych dowodów przeprowadzonych w sprawie.

Wobec tak przeprowadzonej oceny dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie należało przypisać oskarżonemu M. K. (1) popełnienie zarzucanych mu oskarżeniem czynów.

Sąd zważył dalej, iż czynu określonego w przepisie art. 279 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto kradnie z włamaniem. Pojęcie „włamania” było wielokrotnie przedmiotem rozważań judykatury i doktryny prawa. Jak wskazuje się dość zgodnie, istotą włamania jest usunięcie przez sprawcę przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia utrudniającym dostęp do jego wnętrza. Trzeba zaznaczyć, że dla bytu przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. wystarczająca jest, by sprawca miał, iż ustanowione zabezpieczenie ma na celu wyłączenie dostępu innych niż uprawnione osób, czego wyrazem może być np. zabezpieczenie drzwi plombą lub kartką papieru (por. wyr. SN z 15.8.1985 r., I KR 212/85, OSNKW 1986, Nr 11–12, poz. 97; tak też Marek, Kodeks karny, 2007, s. 510; M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, w: Zoll, Kodeks karny, t. III, 2008, s. 82). I tak, Sąd nie miał wątpliwości, że we wskazanych w akcie oskarżenia okresach M. K. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń korka wlewu do zbiornika paliwa od samochodów ciężarowych marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i samochodu ciężarowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...) i dokonał zaboru celem przywłaszczenia oleju napędowego, czym działał na szkodę A. K.. Takie działanie wyczerpało znamiona czynu z art. 279 § 1 k.k., bowiem oskarżony pokonywał zabezpieczenia korków spustowych w samochodach ciężarowych ojca przy użyciu specjalnego klucza tzw. „żabki” lub za pomocą przecinaka i młotka, następnie spuszczał paliwo do baniaków. Korki wlewu paliwa były w samochodach zamknięte, a ponadto dodatkowo zabezpieczone. Niewątpliwie też ani samochody ciężarowe stojące na posesji A. K., ani olej napędowy, na który były zasilane, nie były własnością M. K. (1) i nie miał prawa nimi dysponować, z czego oskarżony zdawał sobie sprawę.

Sąd dokonując ustaleń faktycznych w sprawie dokonał odmiennego ustalenia wartości przywłaszczonego w wyniku kradzieży w dniach od 19 grudnia 2015 r. do 20 grudnia 2015 r. przez M. K. (1) oleju napędowego w ilości 40 litrów. Sąd ustalił, że wartość szkody wywołanej przestępstwem wynosiła 336,80 złotych, co wynika z tego, że 10 litrów oleju napędowego to 84,20 złotych (10 x 84,20 zł). Jednocześnie w tym miejscu Sąd zważył, że omyłkowo w wyroku wskazano, że ustalenie to dotyczyło zarzutu 3., natomiast prawidłowo powinno być „zarzutu 4.”.

Mając na uwadze powyższe rozważania, uzasadnione jest również przypisanie i zakwalifikowanie z art. 279 § 1 k.k. czynu zarzuconego M. K. (1) w punkcie 9. aktu oskarżenia, polegającym na tym, że swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 7 stycznia 2016 r. wybijając szybę okna do budynku przy ul. (...) w G., a następnie szyby w drzwiach do pokoju dostał się do wnętrza budynku i dokonał z niego zaboru celem przywłaszczenia butelek z alkoholem różnego rodzaju, kosmetyków damskich i męskich, dekodera TV, robota kuchennego marki P., 20 płyt DVD z filmami, należącymi do jego ojca A. K.. Budynek pod nieobecność A. K. i H. L. był zamknięty na klucz, tak samo jak pomieszczenia znajdujące się w budynku. M. K. (1) w celu dostania się do wnętrza budynku użył siły w celu przełamania istniejącej przeszkody fizycznej, aby umożliwić zabór rzeczy znajdujących się w środku. Przedmioty, które zabrał M. K. (1) nie były jego własnością, o czym oskarżony wiedział. Sąd zważył jednocześnie, że wobec M. K. (1) zostało wydane postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G. z dnia 24 grudnia 2015 r. o zastosowaniu środków zapobiegawczych, w tym nakazie opuszczenia lokalu mieszkalnego na okres trzech miesięcy. Oskarżony nie miał zatem prawa przebywać w przedmiotowym lokalu.

Dokonując kwalifikacji prawnej przypisanych M. K. (1) czynów, należało uwzględnić działanie w warunkach powrotu do przestępstwa. Zgodnie z przepisem art. 64 § 1 k.k., jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W niniejszej sprawie M. K. (2) był uprzednio karany, w szczególności wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie sygn. akt II K 1681/10 z dnia 23.03.2011 r. za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k., którym orzeczono wobec niego karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 7 grudnia 2011 r. do dnia 7 grudnia 2013 r. Przystępstwa, których dopuścił się obecnie, są przestępstwami podobnymi (przeciwko mieniu) w rozumieniu art. 115 § 3 k.k., i zostały popełnione przed upływem

5 lat od zakończenia odbywania kary przez oskarżonego. Uzasadnia to uwzględnienie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. K. (1) przepisu art. 64 § 1 k.k. i surowsze traktowanie go w zakresie wymiaru kary.

Przechodząc do oceny czynu zarzucanego M. K. (1) w punkcie 7. aktu oskarżenia z art. 190§1 k.k., karze za wskazany występki podlega ten, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby jej najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadniona obawę, że zostanie spełniona. Niewątpliwie zatem oskarżony w dniu 23 grudnia 2015 r. trzymając nóż w ręku wpiersk skierowany ręką do góry, później natomiast skierowany ostrzem w kierunku ojca w odległości 10-20 cm od niego i zapowiadając mu, że go „zaraz załatwi tym nożem” oraz wypowiadając wulgaryzmy sugerujące zamiar zabicia lub zranienia A. K. groził popełnieniem przestępstwa na jego szkodę. Sąd doszedł ponadto do przekonania, iż groźby oskarżonego wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnione obawy, że zostaną spełnione. W myśl powszechnie przyjętego w doktrynie i orzecznictwie stanowiska, ocena tej okoliczności powinna mieć charakter subiektywny, jednak jednocześnie muszą być wzięte pod uwagę elementy obiektywizujące ją, takie jak okoliczności wyrażenia groźby, jej treść, rodzaj dobra prawnie chronionego, które było przedmiotem groźby, pozwalające na wyeliminowanie z zakresu karalności groźby kompletnie irracjonalne [wyrok SA w Krakowie z dnia 4 kwietnia 2002 r., II AKa 163/02, KZS 2002, z. 7-8, poz. 44]. Sąd podziela nadto pogląd wypowiedziany przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 czerwca 2013 r., V KK 94/13, OSNKW 2013, nr 10, poz. 89, w uzasadnieniu którego podniesiono, że: „Stopień obawy u adresata groźby, równoznaczny z zaistnieniem znamienia skutku przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k., jest niższy od przekonania o pewności zrealizowania zapowiedzianej groźby. Zostaje on osiągnięty wtedy, gdy zagrożony przewiduje, że groźba może się urzeczywistnić, a więc że nastąpienie zapowiadanego zdarzenia jest realne”, a także pogląd wypowiedziany przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 czerwca 2014 r., II AKa 162/14, Biul. SAKa 2014, nr 4, poz. 1, w którym wskazano, że: „dla zaistnienia przestępstwa groźby karalnej nie jest wymagane, by jej adresat miał pewność, był przekonany, że zapowiadane zdarzenie faktycznie nastąpi. Wystarczy, że jedynie przewiduje, że groźba może się urzeczywistnić, że liczy się z taką możliwością”.

Z ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie wynika, że słowa jakie padły we wskazanej aktem oskarżenia dacie zapowiadające popełnienie przestępstwa na szkodę pokrzywdzonego, zostały wypowiedziane przez M. K. (1) bezpośrednio po kłótni między oskarżonym a pokrzywdzonym, podczas której M. K. (1) zachowywał się agresywnie wobec ojca. Ponadto A. K. podejrzewał, że jego syn może być pod wpływem substancji odurzających. Zachowanie oskarżonego przekonało w ocenie Sądu pokrzywdzonego o istnieniu prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego przestępstwa na jego szkodę. O powyższym w ocenie Sądu świadczy również fakt, że pokrzywdzony zawiadomił o tym zdarzeniu Policję i złożył zeznania w tym zakresie jeszcze tego samego dnia; oczywistym i zgodnym z zasadami logicznego rozumowania jest stwierdzenie, że nie uczyniłby tego, gdyby nie obawiał się spełnienia przez oskarżonego kierowanych wobec niego groźb.

Natomiast w świetle treści wyjaśnień oskarżonego, iż nie miał on zamiaru dźgnąć nożem ojca, podkreślenia wymaga, że przedmiotem ochrony komentowanego przepisu jest wolność człowieka w sferze psychicznej, tj. poczucie bezpieczeństwa, rozumiane jako wolność od strachu i obawy o naruszenie dóbr własnych i osób najbliższych [postanowienie SN z dnia 15 lutego 2007 r., IV KK 273/06, Prok. i Pr.-wkl. 2007, nr 7-8, poz. 6]. Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie ma więc znaczenia ani to, czy sprawca ma rzeczywiście zamiar wykonać groźbę, ani to, czy istnieje obiektywna możliwość jej realizacji [wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2008 r., IV KK 471/07, LEX nr 388595; postanowienie SN z dnia 23 lutego 2006 r., III KK 262/05, LEX nr 180801; wyrok SN z dnia 9 września 2002 r., IV KKN 508/99; wyrok SN z dnia 17 kwietnia 1997 r., II KKN 171/96, Prok. i Pr.-wkl. 1997, nr 10, poz. 4; wyrok SN z dnia 10 maja 1972 r., I KR 74/72, LEX nr 21490; Nie jest także istotne, w jakim celu sprawca grozi ofierze [wyrok SN z dnia 27 kwietnia 1990 r., IV KR 69/90, PS 1993, nr 5, s. 84].

Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można winę w popełnieniu przypisanych mu czynu. Oskarżony jest zdolny ze względu na wiek do poniesienia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu M. K. (1) był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Rozpoczynając rozważania dotyczące wymierzonej oskarżonemu karze Sąd zważył, że miał na uwadze całokształt okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez M. K. (1) przypisanego mu czynu oraz rodzaj i charakter naruszonych przez niego norm właściwego zachowania się. Sąd ponadto miał na względzie także dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Mając na uwadze ogół przytoczonych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednią karą za czyny zarzucane M. K. (1) w punktach 1-6, 8 i 9 oskarżenia, która spełni względem oskarżonego M. K. (1) swoje cele, będzie kara 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Natomiast za czyn zarzucony mu w punkcie 7 oskarżenia Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W punkcie III orzeczenia na mocy art. 85§1 i 2 k.k. oraz art. 86§1 k.k. Sąd połączył wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną **3 lat i 6 miesięcy** pozbawienia wolności. Sąd miał na uwadze, że czyny oskarżonego skierowane były przeciwko różnym dobrom prawnym, natomiast były zbliżone czasowo, dlatego wymierzył oskarżonemu karę łączną z zastosowaniem zasady asperacji. Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył M. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 stycznia 2016 r. do dnia 1 lipca 2016 r.

Sąd, wymierzając karę, wziął pod uwagę fakt, że społeczna szkodliwość czynów popełnionych przez M. K. (1) była dość wysoka. Oskarżony działał na szkodę osoby najbliższej, nadto nie było to incydentalne zachowanie. Sąd uwzględnił na niekorzyść sprawcy działanie (w przypadku kradzieży z włamaniem do korków wlewu do zbiornika paliwa od samochodów ciężarowych) w sposób zaplanowany i powtarzalność zachowań. Ponadto M. K. (1) popełniał przypisane mu w punkcie I wyroku czyny celem uzyskania korzyści majątkowej, przy czym pieniądze przeznaczał na haniebne cele, tj. m.in. na rozliczenie długów za środki odurzające. Sąd uwzględnił przy wymiarze kary również inne okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, tj. wykazanie się rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych, o czym świadczy nagminność popełnianych czynów. Na niekorzyść oskarżonego przemawiał też fakt jego uprzedniej karalności i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa. Natomiast na korzyść oskarżonego przemawiało natomiast to, że oskarżony pojednał się z ojcem. Ogół wskazanych okoliczności skutkował przyjęciem, iż wymiar kary był w pełni zasadny. Orzeczona kara spełnia w ocenie Sądu cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a jednocześnie zaspokaja społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości.

W ocenie Sądu kara wymierzona M. K. (1) jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony. W okolicznościach sprawy, kara za popełnione czyny, aby spełnić stawiane jej cele w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej, nie mogła zostać ustalona w jej minimalnym wymiarze. Oskarżony dopuścił się przestępstwa w warunkach recydywy, co uzasadniało wymierzenie oskarżonemu kary surowszej. Sąd uznał, iż kara w pozbawienia wolności w orzecznym wymiarze jest karą sprawiedliwą i należyście powstrzyma oskarżonego przed popełnianiem podobnych czynów w przyszłości.

Należy podkreślić, że mimo, iż kara nie została wymierzona w minimalnym jej wymiarze, to nie jest ona nadmiernie surowa. Za przestępstwo z art. 190 § 1 kk grozi bowiem kara grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Natomiast sprawcy czynu określonego w art. 279 § 1 k.k. grozi kara pozbawienia wolności od roku do 10 lat., a więc wymierzona oskarżonemu kara łączna w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest i tak bardziej zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Sąd uznał za celowe przyznanie wynagrodzenia obrońcy za reprezentowanie oskarżonego w sprawie. I tak, w punkcie V wyroku orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, przyznając od Skarbu Państwa adw. M. L. kwotę 619,92 złotych. Koszty te nie zostały zapłacone przez oskarżonego do tej pory w całości ani części.

Orzekając w przedmiocie kosztów, Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. obciążył M. K. (1) kosztami sądowymi w całości. Jednocześnie Sąd uznał, że pomimo orzeczenia kary pozbawienia wolności wobec M. K. (1) nie zachodzą przesłanki do zwolnienia go od obowiązku poniesienia tych kosztów. Oskarżony jest osobą zdolną do pracy zarobkowej, przez długi czas nie pracował, pozostawał na utrzymaniu swojego ojca. Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.

Zarządzenia:

- 1) odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem;
- 3) przedłożyć za 14 dni lub do uprawomocnienia.

G., dnia 21 sierpnia 2018 roku